

Nógv sovordíð hugnaligt er at minnst til.

Løgdu stilt við Kangerluk. Tá ið vit komu yvir ímóti Prins Christianssund, var nógur smásur at siggja. Tosað varð um, hvat frægst var at gera. Men teir, ið skuldu taka avgerðirnar, hildu, at vit skuldu halda á og sleppa okkum innum isin. Ogvisligar risingar fóru ígjøgnum skipið, og teimum eldru monnum dæmði einki. Enok Joensen úr Sørvági var ein teirra. Hann risti á høvðinum, tá ið hann kendi stoytirnar.

Komin nærri landi gjørdist ísurin til sanna ísbrúgv. Men kortini varð siglt spakuliga inn, og longur inn vit komu, tynri gjørdist ísurin. Endin var so, at vit tíðliga mánamorgun, 15. juli, lögdu stilt úttan fyri Kangerluk, sum er ein fjórður á Eggersø. Har ætlaðu teir, at vit skuldu seta okkum niður. Seinni varð hildið inn á fjórðin.

Teir ivaðust í, um besta plássíð mundi vera har, ella okkurt annað stað á oynni mundi vera betur hóskaði. Bátur varð tí settur út, og formennirnir fóru at kanna umstøðurnar. Men skjótt funnu teir útav, at besta havnin var júst her, vit lógu.

Fjórðurin er 4 fjórðingar. Brattar lóðir vóru báðumegin. Men har var so vakurt og so grønt, sum í nakrari skorheima. Gras, lyngur, og nógv ber vóru allastaðni at siggja. Onkustaðni vóru eisini smáir runnar.

Funnu búplássini

Níggju vóru bátalögini, flest tveir bátar í hvørjum. Formennirnir fóru í land at finna teir hóskaði plássini. Ymiskt var at taka støðu til, tá menn skuldu gera av, hvar best varð at seta seg niður. Tað skuldi verða møguligt at leggja at landi við teim stóru seksæringunum, onkur var 33 fót, lossikranar skuldu kunna festast í helluna til hiva fisk o.a. upp á land, tí stórir munur er á flóð og fjøru haryviri, hóskaði lendi skuldi vera at seta skúrarnar á, og nóg mikið av góðum vatni mátti eisini vera á staðnum.

Tað gekk væl at finna níggju hóskaði búpláss. So varð kastað lut. Tá tað var avgreitt, vóru allir útróðrabátarnir flotaðir, og timbur og annað gott tilfar flutt í land. So varð smíðað av kraft. Longu sama kvøldið kundi flytast inn.

Alt annað, sum vit høvdu við, varð eisini flutt í land. Tað mundi vera eitt fat av olju ella bensini til hvønn bátin, proviantur og tað, mennirnir høvdu við sær av persónligum viðfæri.

Mikumorgun, 17. juli var liðugt at lossa. Blikur helt so leiðina norður í Føroyingahavnina. Ein partur av útróðrarmonnum skuldi við.

Knossadust í Føroyingahavnini

Eg hevði ikki áður verið í

Grønlandi, og eg var glaður at sleppa við. Vit vóru í Føroyingahavnini tíðliga leygarmorgun 20. juli.

A vegnum norðureftir settu vit Eyðun av úttanfyri Borgshavn. Har kom bátur út eftir honum.

Í Føroyingahavnini tóku vit olju, bensin til bátarnar og annað, sum brúkast skuldi um sumarið. Har aftrat vóru bátar, sum útróðrarmennirnir høvdu standandi í Føroyingahavnini frá árunum frammanundan, tiknir umborð at hava við suður aftur. Vit skuldu m.a. hava Kirstin, stóra sekæringin hjá Kristiani og skúrin, sum John og teir høvdu havt har í mong ár. Hann skuldi nú eftir ætlan setast upp aftur suðuri á Kappanum. Alt fekkst ikki í »Kirstin«, men mátti sleipa langa leið til Blik, sum lá við bryggjuna undir Nordafar, m.a. gólvíð í skúrinum, sum varð sagað sundur í tveir lutir.

Tað var eitt grúligt knoss. Men einki er óført hjá rottum, ungum útróðrarmonnum. Fyri hesar menn var tað bara ein sjálvfygja.

Fylgdu ráðunum frá »Disko«

Mánanattina 24. juli nærkaðust vit aftur Eggersø.

Men tá var ísurin nógv tættari, enn tá ið vit fóru norðureftir. Vit ætlaðu fyrst at fara inn ígjøgnum nøkur sund har norðanfyri, men tað var ikki hugsingur um at koma ígjøgnum tettu ísbrúnna. Vit fóru so suður um Kappan, og ætlaðu so norður aftur ígjøgnum isin.

Har vísu tað seg at vera eitt sindur frægari. Men longur vit komu inn, tættari gjørdist ísurin, og mikunátt vóru vit í nógvum og tøttum ísi. Flakarnir gjørdust bara stórir og stórir. Vit royndu at sigla, men illa gekst.

Skiparin hevði samband við grønlandska ferðamannaskipið »Disko«. Føroyingur var skipari og vælkendur við farvatnið har um leiðir. Hann helt bestu ráðini vera at fara norður aftur vestanfyri, tí har var ísurin minkaður so mikið, at sleppast kundi inn um ísbrúnna og so bar til at sigla innanskers.

Ráðini vóru fylgd, men ætlanin ikki fullførd, tí meðan stákast varð við døgurða, siggja vit, at menn ganga so nógv fram ígjøgnum lastina, fram í forpikkinn. Døgurðin varð tó etin í øllum góðum, og meg vardi ongan vanda.

Skipið søkkur!!!

Beint eftir døgurða fóru Mannbjørn og eg at vitja Sjúrd, sum var forkølaður og tí hevði fingið kamar at vera í. Meðan vit sita og práta, legðist skipið meira og meira. Kúgveygð var

Flúgvárin er komin. Blikur flýtur nakað frá bátunum

opið, og tað fór at sprutta inn ígjøgnum. Vit lótu so kúgveygð aftur. Vit hildu, at veðrið versnaði bara, og gjørdi so av, at skalka lúkuna fyri eisini. So fer Mannbjørn út, men kemur brestaði inn aftur og røpar: »Upp á dekkið beinanveg, n, skipið søkkur!«. »Tú tvætlar«, siga vit, vit trúðu honum ikki. »Nei, tað veit Gud, tað er sannheit, tit mugu koma upp beinanvegin, tí vit skulu í bjargingarbátarnar, og tit taka einki við tykkum. Tað eru boðini av brúnni.«

Hetta mátti takast í álvara, og vit fóru so upp á dekkið. Men eg fór kortini niður aftur í lastina, læt meg í ullint undirklæði, og tók so biblíuna, sum eg hevði fingið frá abba og eina brennivinsflösku, sum eg hevði keypt.

Hetta var fyrsta brennivinsflöska, eg hevði keypt í lívinum.

Brennivinsflöskuna hevði eg ætlað at taka við, tí eg hevði høyrð, at tað skuldi vera gott at hava, um ein fór at verða kaldur og illa til passar. Og biblían var mær ein dyrgripur, tí hon var arvagóðs. Abbi var so sera góður við meg, og vit vóru navn. Navnið stóð prentað við gullstavum í permuna. Kundi brennivinsflöskan fara at verða hent, so var Gudsorðað ikki minni fløgin og uggin í neyðarstund.

Løysa Bátarnar

en so liðin var eg boðunum frá myndugleikanum tá, at eg legði bæði aftur.

Eg leyp síðan upp aftur á dekkið, og fór saman við øðrum at løysa útróðrabátarnar, ið stóðu á dekkinum. Teir vóru »Kirstin« hjá Kristiani og »Snekkjan« úr Famjen. Í lastini vóru Aar-báturin og tann hjá Gimma í Vestmanna.

Tá vit komu aftur, vóru menn har í ferð við at flota bjargingarbátarnar. Fyrst varð stýriborðsbátur settur út. Hann hevði motor. Maskinstjórin, Knút Nolsøe, var leiðari á tí bátinum. Í bátinum sótu Knút og tvær skálakonur, sum høvdu verið í Føroyingahavnini og vitjað menninar. Nú vóru tær á veg heim aftur við Bliki. Tá báturin flýtt fóru fleiri mans niður í hann eftir taljuendanum. Ein teirra var tann ungi deksdrongurin,

Eyðun Waagstein. Tá hann skuldi loypa fer báturin frá skipinum. Har hekk hann so eina góða løtu í endanum. Tað kundi enda galið, men tibetur orkaði hann at halda, til báturin kom inn aftur at skipsiðuni.

Lætt at koma í bátin

Stýrimaðurin, Hanni við Rætt av Toftum, var formaður á bagborðsbáti. Í tann bátin fóru millum onnur Niels Winther Poulsen og tveir havnamenn, sum komu við úr Føroyingahavnini, so ferðafólkin vóru nú fimm.

Fýra gummibátar vóru eisini blakaðir úttanbords.

Tað kendist ikki torført at leypa niður í gummibátarnar, men tað mátti tó gerast við skili, tí í stýriborð var

Her er ísurin ikki so tættur